

Birgitte Flensburg måtte melde fra til dagens gudstjenester grundet sygdom. Denne prædiken er den oprindelige, som Birgitte Flensburg skulle have holdt, og ikke den som afløseren Margrete Horstmann prædikede.

4. søndag i advent. 19.12. Kappel og Græshave

Salmer: 112 80 129 – 123 102

Evangelium: Johs. 3,25-36

Nu kom Johannes' disciple i diskussion med en jøde om renselse, og de gik hen til Johannes og sagde: »Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og alle kommer til ham.« Johannes svarede: »Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen. I kan selv bevidne, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt forud for ham. Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter ham, fyldes med glæde, når han hører brudgommen komme. Det er min glæde, og den er nu fuldkommen. Han skal blive større, jeg skal blive mindre.

Den, der kommer ovenfra, er over alle; den, der er af jorden, er jordisk og taler jordisk. Den, der kommer fra himlen, er over alle; hvad han har set og hørt, det vidner han om, og ingen tager imod hans vidnesbyrd. Den, der har taget imod hans vidnesbyrd, har dermed bekræftet, at

Gud er sanddru; for han, som Gud har udsendt, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål. Faderen elsker Sønnen, og alt har han lagt i hans hånd. Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.«

Prædiken v. Birgitte Flensburg

De første ord i dagens evangelielæsning giver os indtryk af, at der foregår en diskussion om renselse og dermed om en udlægning af loven. Men det spørgsmål Johannes' disciple stiller er meget mere jordnært.

”Altså ham der du har snakket om, nu gør han det, DU hele tiden har gjort, og alle strømmer over til ham” – underforstået – hallo, han er ved at tage din popularitet fra dig, og der er flere på hans side end på vores!

Altså almindelig gammeldags misundelse. Vi kom først – nu overtager han det! Formodentlig en klang og en følelse, der ikke er helt ubekendt

for de fleste af os her, hvis vi skal være helt ærlige.

Men det er ikke uden grund, at Johannes er valgt til at bane vejen for Jesus. Her lærer Johannes sine disciple noget helt grundliggende om glæden i kristen forstand. Han lærer dem om noget af det, vi måske har glemt betydningen af; nemlig: at være kaldet.

Johannes forklarer disciplene, at det der sker, netop er det, der SKAL ske ved at bruge billedet om brudgommen og brudgommens ven. Som brudgommens ven glæder han sig, når bruden og gommen får hinanden, og han bliver ikke misundelig. Tværtimod. Den andens glæde gør hans glæde fuldkommen. Så har han gjort det han skulle. "Han skal blive større, og jeg skal blive mindre".

De ord har formodentlig skurret ligeså meget i disciplenes ører, som de gør i dag i nutidsmenneskers ører. Vi lever i en tid, der hylder en vækstsкала, der tæller ikke alene fremgang men også omfang.

Større, mere, hurtigere. Hvis vores livsudfoldelse ikke kan måles i simpel matematik som værende i vækst, så må det laves om.

Men det er ikke kristendommens forståelse af vækst eller udvikling. Jeg tror det bedste ord kristendommen har for vækst og udvikling er fylde. Hvad det vil sige, kommer vi meget tættere på at kunne rumme, hvis vi tænker i dybde og bredde og nedadgående spiraler.

Johannes Døber var så privilegeret, at han vidste, at han havde en særlig opgave, et særligt kald, som han hele sit korte liv var tro imod. Det var hans opgave at bane vejen for en anden. At være konge-mager, kan vi sige.

Johannes var derfor aldrig i tvivl, når det handlede om Jesus eller forskellen på de to. Johannes' plads er Johannes'. Jesu plads er Jesu plads.

Vi har kunnet få den fejlagtige opfattelse, at det med kald i protestantisk forstand handler om

”skomager bliv ved din læst” – og at der kan være et element af at holde nogen nede. Men det er langt fra det, som dagens tekst fortæller os.

Kald handler om at være i relation til Gud. Det er vores første og primære kald, et kald vi alle har, alene fordi vi ER til som mennesker. Et kald der finder sin begyndelse fra før vi blev undfanget.

Vores tjeneste handler om, hvordan vi lever den relation ud. Og det er desværre ikke os alle, der oplever det så tydeligt at vi er kaldet, som Johannes, Paulus eller andre fra Bibelen oplevede det. Men det betyder ikke, at vi er mindre kaldet.

At være kaldet er at være elsket. At leve sit kald, er at leve i bevidsthed om, at vi er elsket og at vi har en plads, som kun vi selv kan udfylde.

Charlotte Rørth, den ikke-troende journalist fra Nordjyske, der mødte Jesus i et sakristi i Spanien og skrev en bog om det, beskriver netop kald på den måde: Oplevelsen gør mig ikke særligt udvalgt, men den har givet mig en plads, jeg

ikke havde før. Eller vi kan sige, oplevelsen gjorde hendes plads tydelig for hende. Pladsen har altid været hendes, men nu begynder hun at kunne og ville fylde den ud.

Kald handler i bund og grund om, hvad gør jeg med min tid? Kald handler om både stort og småt – og når vi bruger kald om mindre ting, så bliver de mere vigtige. Og intet er for småt til Gud – kun til mennesker.

Kald og fylde hænger sammen. Den "udvikling/vækst" vi længes efter, den fylde vi er urolige for, har meget at gøre med at fylde den plads ud, der er til os – og ikke nogen andres.

At være kaldet giver glæde. At lade sig gribe af det guddommelige mysterium det er, at være elsket og indfældet i en dybere og stærkere kærlighedsrelation end blot rent menneskelige. Og at leve sin guds- og trosrelation ud, det giver glæde.

Sidste søndag hørte de af os, der var i kirke Zakarias bryde ud i glædes lovsang. Zakarias'

lovsang er en af de fire lovsange, der lyder i begyndelsen af Lukasevangeliet. De tre andre er Marias ved bebudelsen, englenes ved Jesu fødsel og gamle Simeons ved Jesu fremstilling i templet. Lovsange af glæde, hengivenhed og ydmyghed. Lovsange, der er så universelle for menneskets erfaring af Gud, at de siden da har indgået i klostre og trosfællesskabers daglige tidebønner.

Og netop lovsangene til Gud, er så rammende for adventstiden. Vi venter, og vi venter i forhåbningsfuld tillid til, at vi ikke venter forgæves. Om end det, vi venter på, kan komme til os i svært genkendelig form.

Johannes er et adventsmenneske. Han har ventet, han har gjort det, han skulle i ventetiden, han er ikke blevet mismodig eller utålmodig. Han har hverken spildt tiden på frustrationer eller tant og fjas, selvom han ikke har vidst, hvor længe han skulle vente.

Han får lov at opleve, at det, han har ventet på, går i opfyldelse. At det ikke kun er noget, der

(måske) engang sker. Det SKER. Brudgommen er kommet.

Ja, det tør vi sige her i dag, kun få dage før vi skal fejre julen.